

Grad være vundet, hvad der i og for sig er ønskeligt. — Jeg har bernaest en Bemærkning at gjøre med Hensyn til sidste Stykke af Lovforslagets § 2. Det hedder nemlig der: „Naar begge Parter møde, har Dommeren at mæggle Forlig imellem dem paa samme Maade som i andre Gjøfesteretsfager, dog at Sagen ikke af den Grund opholdes ved nogen Udsættelse“. Det forekommer mig, at efter den Maade, hvorpaa dette sidste Stykke af § 2 er affattet, lader det nogen Tvivl aaben om, hvorvidt der ogsaa skal mægles Forlig for Fremtiden i saadanne Begjæfager, som fortæres under og paafjendes af Sø- og Handelsretten. Som bekendt, har jo hidtil den almindelige Regel været den, at alle Begjæfager vare undtagne fra Forligsprøve. Jeg veed ikke, om det er Meningen, at de fremdeles skulle være dette for Sø- og Handelsretten, men ikke for de øvrige Retter, eller om Meningen har været i saa Henseende at træffe en ensartet Bestemmelse. Jeg tror ikke, at dette med fuld Klarhed fremgaar af Lovforslagets Text. Med Hensyn til selve Spørgsmaalet om, hvorvidt det er ønskeligt at paabyde en Forligsmægling, vil jeg ikke behøve først at bemærke, at det selvfølgelig staaer Dommeren frit for i enhver Sag at forsøge en Forligsmægling, naar han dertil finder Anledning, selv om en saadan Mægling ikke er paabudt. Det er Noget, som hyppig sker, og som ordner sig af sig selv. Denne paabudte Forligsmægling, som Lovforslaget nu, idetmindste i visse Tilfælde, tilfigter, den nemlig, naar begge Parter møde, kan, efter hvad jeg idetmindste holder for, ikke ventes at ville gjøre meget større Nytte end den Forligsmægling, som Dommeren af sig selv gaar til, naar han dertil finder Anledning, selv hvor en saadan Forligsmægling ikke er paabudt. Derom kunne jo imidlertid Meningerne være forskellige. I rene og klare Sager, hvor der ikke er Andet iveien, end at den Paagjældende ikke kan betale, men villig erkjender, at han skylder Bølpbet, har Forligsmæglingen, og kan kun have, væsentligt den Betydning, at den, som ikke kan betale, opnaar nogen Udsættelse hos sin Kreditor. Bestræbelser for at befordre noget Saadant kan man maaste betragte med forskellige Dine. Det kan undertiden hende, at den, som har Penge tilgode, trænger nok saa haardt til dem og nok saa daarligt kan undvære dem som den, der skylder dem, saa man kan ikke altid i den Retning paaberaabe sig et ligefremt Humanitetshensyn. Men hvad der kunde være mig mere magtpaaliggende, det er at en saadan Forligsmægling, om man nu end beholder den, dog ikke knyttes saa fast i formel Henseende til Proceduren, at en Afvisning undertiden paa Grund af manglende Forligsmægling kan finde Sted ved de overordnede Retter, naar det ikke er bemærket i Underrettens Protokol, at Forligsmægling forgjæves har været forsøgt mellem

Parterne. Det hænder ikke saa sjældent; mig er det hændet flere Gange for Overretten at faae en Sag afsøst fra Underretten, fordi der ikke stod i Protokollen ved Underretten, at Forlig mellem Parterne forgjæves havde været forsøgt, uagtet ganske vist Forligsmægling havde været forsøgt, og det kun var forglemmt at notere det i Protokollen. Der er et andet Omraade, hvor vi i den nyere Tid have faaet indført tvungen Forligsmægling, det er nemlig ved den ny Skiftelov, og den der paabudne Forligsmægling er i Henseende til de Virkninger, jeg har omtalt, nemlig hvorvidt der paa hvad jeg har anført kunde begrundes en Afvisning, saavidt jeg tror, bleven bedømt noget forskjelligt ved de to forskellige Overretter. Det er mig bekendt, at den kjøbenhavnske Overret betragter Paabudet paa den Maade, at den afviser en Skiftedecision, som er affagt ved Underretten, naar det ikke i Skifteprotokollen udtrykkelig er bemærket, at der har været forsøgt Forligsmægling mellem Parterne. Naar man har haft Leilighed til at syse noget næriere med Skiftesager, vil man oftere have erfaret, at denne Forligsmægling i og for sig bliver kun en ren Formalitet. Man gaar ikke let til en Disput under et Skifte, undtagen man har gjort mange Forsøg paa at undgaa den, og jeg erindrer for mit Vedkommende et Tilfælde fra min Praxis ved den herværende Overret, i hvilket en Decision og den til samme knyttede Sag, affagt af Underretten, blev afsøst af Overretten, netop fordi Forligsmægling ikke var forsøgt. Den Forligsmægling, som derefter fandt Sted, var naturligvis en ren Formalitet, men denne Afvisning forarsagede ikke ubetydelige Omkostninger. Jeg kunde ønske, at Loven kom til at indeholde Garanti for, at Saadant ikke kan blive Tilfældet, at Sager i Appellinstantsen ikke kunde afvises paa Grund af manglende Forlig ved Underretten; det vil nemlig efter min Opfattelse kun være uundvørdig Lids-spilde, og en saa stor Vægt tror jeg ikke, at man i disse Sager paa nogen Maade kan tillægge Forligsprøven. — Til § 6 ønsker jeg kun at knytte en ganske enkelt Bemærkning. Der er nemlig i 3die og 4de Linie talt om, at Dom og Domsaft uden Ophold skal paa Forlangende gives bestreven. Jeg tror ikke, at man tager feil i, at Hensigten med denne Bestemmelse er at gjøre det muligt for den vedkommende Doms-haver, saa snart se kan, og i hvert Tilfælde hurtigt, at kunne komme til sin Ret, som fornødent gennem en Execution, og det er bekendt, at i de fleste Sager forlanges efter vor Ret en Domsaft for at kunne faae gjort Execution. Derfra er imidlertid nogle Undtagelser, og den vigtigste af disse er vistnok den, som findes i Sø- og Handelsretslovens § 45, hvor det hedder, at Execution kan ske efter en Domsudskrift, selvølgelig i